

Hovedprosjekt ved Aker Solutions i Houston Texas, USA

OPPDATERT 16. februar 2013

Reisebrev kapittel 1

Bakgrunn

Mitt navn er Alexandra Hastings, jeg fyller 24 år i år og studerer bacheloren "Innovasjon og Prosjektledelse" ved avdeling IR i Fredrikstad. Ved denne bachelor er vi så heldige å få hele 30 studiepoeng for bachelor oppgaven, noe som tilsier at det krever hele det siste semesteret kun for oppgaven. Når en har hele semesteret til å skrive tenkte jeg det ville være lurt å utnytte det til det fulle ved å skrive mesteparten av oppgaven i utlandet. Siden jeg ikke skulle ha noen tilknytning til en utenlandsk skole var skolens krav at den bedriften jeg skulle jobbe for være norsk. Etter et halvt års tid frem og tilbake med forhandlinger klarte jeg til slutt å få en plass i Aker Solutions i Houston Texas, USA, hvor jeg skal skrive en oppgave basert på prosjektledelse (selv om ikke Aker Solutions i Houston er norskeid er det en norsk bedrift.). Grunnen til at jeg valgte nettopp denne byen er fordi min far bor her og jeg hadde derfor et sted å bo og noe tryggere omgivelser siden jeg skulle dra alene

Grunnet de kontaktene jeg dannet meg under det halvåret med researching for å finne en mulig oppgave og plass til meg i Houston, endte jeg ganske høyt oppe i systemet til Aker Solutions, noe som helt sikkert vil medføre både positive og negative sider. Jeg sitter nå hos Department of Engineering North America, under ledelsen av Rolf Eide. Da Aker Solution ikke hadde noen spesifikke program for bachelor studenter bestemte Rolf Eide seg for å gi meg muligheten og sa seg villig til å være min eksterne mentor. Når man skriver bachelor oppgave for en bedrift krever skolen at man har en intern mentor (ansatt ved skolen) og en ekstern mentor (ansatt i bedriften). Grunne til dette er fordi du skal vite at du skal kunne få den informasjonen du trenger av bedriften for å kunne skrive oppgaven.

Oppgaveskriving

Jeg bestemte meg med en gang jeg kom ned hit at jeg skulle befinne meg på pulten min på kontoret så mye som mulig, så jeg faktisk får skrevet det jeg skal. Det er lett å bli distraheret av alt rundt deg når du ikke er "hjemme"(i Norge). Ting er anderledes og spennende og man blir fort fristet til å ta flere pauser enn vanlig om en sitter hjemme. På kontoret er det ikke altfor mye å utforske så det er lettere å fokusere på den en skal gjøre. Jobb dagene her borte er noe annerledes enn hjemme. Her jobber de gjerne 60 til 80 timers uker og jobber vanligvis lørdager. De starter veldig tidlig og jobber lenge de dagene det trengs. Nå i begynnelsen har det vært greit å være her så mye og lenge som mulig for å gi et godt inntrykk til de jeg jobber rundt, men det er jeg som bestemmer når jeg sitter her med mindre det er avtalte møter. Derfor har det til nå vært 8-16 mandag til torsdag og 7-11 på fredager. I denne bransjen er det vanlig med halv dag på fredager, så det henger jeg meg på. Grunnen til at jeg kommer så tidlig på fredager er kun fordi jeg sitter på pappa og dermed slipper jeg å kjøre. Pappa jobber rett ved og har selv halve fredager.

Hverdagen

Dagene går til jobb fra tidlig morgen til rundt 17, da det tar tid å kjøre, uansett hvor en skal her nede. Deretter er det middag, Skype med kjæresten og legge seg altfor tidlig! Og allerede nå merker jeg at nettopp sånn kommer dagene til å gå. Helgene tar jeg meg fri. Et halvt år med intensiv skriving trenger helgefri når jeg fremdeles har mulighet til det!

Før jeg dro og de første dagene her nede trodde jeg det skulle gå greit at det ikke var noen nordmenn her, eller venner, men der tok jeg feil. Merker allerede nå at jeg trenger noen å tilbringe tiden utenfor skriving med, men å oppsøke nordmenn her nede har ikke vært lett. I Houston er det rundt 5000 bosatte nordmenn, men det er for det meste barnefamilier. Jeg bor rett ved et stort universitet, så det burde jo være noen der, men det skulle være lettere sagt enn gjort å oppsøke. Heldigvis kommer det rundt 20 studenter fra UMB som skal ha delstudier her fra mars til juni, så har allerede kapret meg plass i kretsen. Men frem til den tid får jeg nøye meg med meg selv og familien, og kjæresten som studerer i Tennessee og er så snill å kommer på besøk med nokså jevne mellomrom.

Kultursjokk

Jeg har jo vært her noen ganger tidligere, men det å skulle være her i jobb situasjon og ikke ferie har vist seg å komme opp med et par ting som jeg ikke nødvendigvis hadde tenkt så hardt over.

Å ha et norsk kosthold her nede er ikke lett. Heldigvis er Houston såpass stort at en får tak i det meste. Men brød er det bare å glemme å få tak i. Man får selvfølgelig brød her, godt brød å, men ikke grovbrød i den forstand at det metter. Så er men norsk og vandt med brød til frokost og mellommat må man legge om litt. Heldigvis får man Wasa her, så jeg har byttet ut mine brødmåltider med knekkebrød.

Kleskode! Her borte er det ikke som i Norge. Dette var jo selvfølgelig noe jeg tenkte på før jeg dro, og pakket mye penere jobb klær, heldigvis. For da første dag kom og jeg var med HR på introduksjonsdag, kom nettopp dette opp. De hadde kleskode på jobb, noe så å si alle bedrifter her nede har. Vi har jo på en måte det i Norge også, men hjemme er den regelen mer uskreven en her. Her stod det i store bokstaver og med bilder. Her kom kultursjokket. Noen kan faktisk si hva du skal ha på deg og ikke. Olabukse er strengt forbudt utenom fredag for da er det casual Friday. Hørt noe teitere? Så om du kommer med olabukse, selv om de er pene/mørke kan dette føre til tilsnakk. Ikke det at jeg tror det skjer så altfor mye av her, men det kan skje. Åpne tær selv på damesko er ikke lov, og om mannfolk kler seg som europeere, vil det ses på som feil (ja, dette ble faktisk sagt!)

Å kjøre bil her nede hadde sikkert vært greit om en hadde bodd her i noen år. Det er helt normalt med en 14 felts vei og at mennesker verken kan trafikkregler eller håndtering av sin egen bil er helt normalt. Og derfor er det en utfordring for de som faktisk kan reglene å kjøre her. Det har gått greit så langt, men nå kjører jeg foreløpig kun til og fra jobb

Reisebrev Kapittel 2

Etter å ha vært her i litt over en måned kjenner jeg at ting faller mer på plass en først antatt. De skumle menneskene på kontoret er ikke lenger skumle, men snille og hjelpsomme mennesker. Hverdagen går lettere og det er koselig å komme på jobb. I forhold til oppgaven har jeg enda ikke helt kommet inn i bedriften og de møtene jeg skulle ønske, men med litt forsiktig masing og våkne ører skal jeg nok snart få det til. Det er mye som skjer her utenom offisielle møter, og da har jeg et forsprang siden sjefene her er norske og snakkes litt rundt-om-kring får jeg med meg det ikke alle andre får med seg. Jeg er sikker på at de innimellom glemmer jeg sitter her og forstår hva de sier, men det kommer ingen til skade, bare meg til gode. Så å kun ha musikk på et øret lærte jeg fort kunne være smart. Eller sitter jeg for tiden i min egen verden av lesing og lesing, skriving og skriving, (Instagram) og (snapchat). Hehe. En fin måte å holde kontakt med omverdenen.

Når det kommer til kjøringen her borte begynner det å bli bedre. Jeg har lært meg at om jeg tror en annen vei kan fungere bedre tar jeg opp GPS'en og prøver. Det har gått bra til nå og veiene er ikke like skumle som de først var, men om jeg en dag skulle ende på feil vei, kan det koste meg timer på å finne tilbake.

Når jeg skrev det første kapittelet tenkte jeg at det kom til å være vanskelig å få seg en krets her, men det har heldigvis endret seg. En jevnaldrende kollega tok meg under sin vinge og introduserte meg til hans krets. Så nå føles hverdagene og helgene mye bedre. Og det har gitt meg et litt annet syn på byen og ikke minst Amerikanere. De er utrolig hyggelige og omtenkssomme, og er overaskende like nordmenn (ihvertfall de jeg er med).

Sist nevnte jeg at det kan være vanskelig å spise "normalt" her nede. Har følt jeg har klart meg fint, bestilt nokså sunn mat, tenkt over hva jeg har spist, latt ostene ligge og knekkebrød til frokost. En måned senere og 4 kg!! OPP! "Welcome to America!". Så medlemskap hos 24 hour fitness er bestilt. Haha!

Ellers gleder jeg meg til besøk av kjæreste og venninne i mars, så nå gjelder det bare å jobbe hardt, så jeg kan ta meg noe fri når de er her.

Reisebrev Kapittel 3

Da var 4 måneder gått! 4 MÅNEDER!!.. Dette har gått unna. Hadde jeg ikke tenkt meg så nøye om hadde jeg trodd jeg var halvveis. Jaja, en uke igjen, så er det hjem kjære Norge. Hadde ikke trodd jeg skulle savne å komme meg hjem så mye som jeg gjør nå. Jeg hadde fint klart en måned til her nede, men blir også veldig fint å komme seg hjem til en vanlig hverdag.

Dagene går utrolig fort her nede. Jeg rekker ikke snu meg før dagen er forbi! Det er veldig deilig når det kommer til å ville hjem, men det vil også si at tiden flyr litt unna når det kommer til oppgaveskrivingen. Oppgaven går for så vidt bra den, men er veldig glad for at jeg satt av så god tid til retting som jeg gjorde. Håper på å være ganske så ferdig med skrivingen til neste uke, altså ferdig til før jeg drar hjem 6. mai. Noe jeg tror skal noenlunde bra!

Jeg nevnte at det skulle komme en gjeng fra UMB, Gründerskolen. Det er en utrolig trivelig gjeng som har tatt meg med på det som skjer og jeg drar nok herfra med et par nye vennskap!

Alexandra Hastings

